

— Ехъ, Іосифе, каза дукътъ, ты си ималъ право, Неаполь ся размиряваше и азъ трѣбаше да побѣгнѣхъ, както ты придумваше но сега трѣба да останѣхъ за да побѣдѣхъ съ каквѣто жьртвѣхъ и да бѣде. Прикажи ми за послѣднитѣ си ловитвы.

— А! никога другъ пѣтъ не съмъ улавялъ по много мышкы! отговори мышеловецътъ, а мышкы разумѣваше скръшнитѣ извѣстия.

И приказа му всичко, което вече читателътъ знае. И всичкото исказа съ таквоя едно сръжкы, щото дукътъ паднѣхъ въ отчаяніе и ся увлече подиръ свѣтитѣ на мышеловеца.

— То ще кажешъ че азъ сѣдѣхъ на двѣ огнедышущи планины, ами сега какво да правѣхъ?

— Ваше Высочество, вы знайте това по добръ отъ мене. Мышкытѣ ся ядѣтъ единъ другъ, а най вече когато сѣхъ гладны.

— Разбирамъ го; ты бы възбранилъ да влѣзе хранѣхъ въ градътъ

— Съ единъ добръ стражъ по околнитѣ мѣста и съ единъ добръ обрѣженъ корабъ отвѣхъ пристанището.

— Твърдынитѣ и пушкалата ми (топоветѣ ми) ще го защитятъ.

— Наистинѣхъ азъ бѣхъ забравилъ твърдынитѣ и пушкалата Ви; но Ваше Высочество, който мыслите за всичко, нѣма да забрави голѣмѣхъ идеѣхъ за раздѣленіето на мышкытѣ.

— Какъ! да съобщѣхъ на Мазаниела Шатильоновото намѣреніе?

— Не! Не! отговори Іосифъ, защото тогазъ щѣше да е истото като да устѣхните мѣстото си на Французытѣ, въ първото си буйство, народътъ повече бы ся прѣдалъ тѣмъ, а не да ся завърне при васъ. Най разумното и най полезното е да отнемите отъ Мазаниела най здравѣхъ му,